

New York Timesi bestsellerite autor

CARLA NEGGERS

Kuues raamat

VÕÖRASTEMAJA PUNANE RISTIK

Swifti jõeoru romaan

Carla Neggers
Red Clover Inn
2017

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Saar
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2017 by Carla Neggers
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B07330317
ISBN 978-9949-82-094-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Mu tütretütrele Niamh Amaliale

ÜKS

CHARLOTTE Bennettile polnud tülitamine võõras, aga mitte kunagi polnud ta seda kohanud USA föderaalagendi kujul, kes oli kurnatud, mõnevõrra purjus või mõlemat. „Agent Rawlings.” Ta vakatas, pidades aru jätkamise mõistlikkuse üle. „Kas te olete juhuslikult relvastatud?”

„Relvastatud naeratusena.”

Ja ta naeratas tõepoolest, otsekui oma väidet kinnitades. See oli õdus seksikas naeratus ja mehe türkiissinised silmad tõmbusid kissi. Charlotte ei teadnud, millal ja kus peaks föderaalagent relva kandma, aga kindlasti mitte ajal, kui ta jõi õlut peol Charlotte'i nõo pulmade eelõhtul vaikes Inglismaa külas. Ta ei näinud relva, kuid mehel võis see kergesti olla jaki all, mida ta kandis üle süsihalli kerge sviitri. Tal olid ülilühikeseks lõigatud tumedad punakaspruunid juuksed ja ta nägi välja, nagu oskaks ta igasuguste relvadega ümber käia.

„Ärge muretsege, okei? Ma ei ole Inglismaal ametliku ülesandega. Võite end minuga ohutult tunda.”

Mees oli heas tujus. Charlotte võis seda öelda. Ta oli peole saabunud hilja ja valinud väikese laua akna juures, mis oli niiskele juuniõhtule veidi avatud. Ta oli võtnud oma veinist, meeldivalt jahutatud valgest veinist täpselt kaks lonksu, kui mees istus tema kõrvale polsterdatud pingile, pani oma pooltühja õlleklaasi väikesele lauale ja tutvustas end Greg Rawlingsina. Charlotte oli tema nimes ära tundnud föderaalagendi, keda Samantha, tema nõbu, kelle pulmad olid homme, oli viimase minuti külalisena maininud.

Charlotte võttis oma veinist kolmanda lonksu. „Teate, ma ei kutsunud teid oma lauda.”

„Võite mu välja visata, kui soovite,” ütles mees haigutades. „Ma lähen vaikselt.”

Mees ei näinud välja, nagu teeks ta midagi vaikselt, juhul kui see talle ei sobinud. „Agent Rawlings ...”

„Kutsuge mind Gregiks. Mis on teie nimi?”

„Charlotte. Charlotte Bennett.”

„Ahah. Veel üks Bennett. Elate siin või USA-s?”

„Ma olen ameeriklane, kuid elan Šotimaal.” *Praeguseks*, lisas ta vaikselt.

„Hea küll, Lottie, peate end vabaks laskma ja lõdvestuma.”

Mees lõbutses. Kindlasti. Ka Charlotte tahtis lõbutseada, aga tal polnud tuju, vähemalt veel mitte. Võibolla siis, kui ta näeb Samanthat ja jõuab pulmalainele. Kuid talle ei meeldinud pulmad.

„Mu nimi on *Charlotte*,” ütles ta. „Ärge nimetage mind enam Lottieks.”

Greg Rawlings naeratas, silmad poolkinni. „Või ... mis?”

Mees teadis, et ta on seksikas. Teadis täielikult. Charlotte vastas ta naeratusle. „Ma lubasin oma perekonnale, et ma ei satu täna õhtul baarikaklusse.”

„Kas te olete baarikaklustes olnud, Char?”

„Mõnda aega mitte. Ja ka Char ei sobi. Charlotte. Ongi kõik.”

„Nagu „Charlotte koob võrku”?”

„Ei. Nagu mu vanematele see nimi meeldis.”

„Kas Charlotte on ämblik? Ma ei mäleta. Arvatavasti on loogiline, et ta on ämblik, sest miks ta muidu võrku kooks.”

Charlotte ei vastanud. Ta vaatas, kuidas mees võitles veel ühe haigutusega. Võibolla ta ei olnud purjus, võibolla oli ta lihtsalt väsinud. Ta oli istunud kutsumata tema lauda, aga Charlotte teadis, et nii paljudele külalistele polnud laudu meelega piisavalt pandud, sest selle peo mõte oli lasta külalistel enne homset pulmapidu seguneda. Ta oli oletanud, et mees oli liiga palju joonud ja valinud temaga vaidlemise.

Võibolla *vaidlemine* oli liiga palju öeldud. Charlotte oli astunud Cotswoldsi pubisse ja leidnud tee privaatsesse ruumi, tundes vajadust meelelahutuse järele. Ta oli lootnud, et klaas valget veini ajab asja korda. Siis sisenes pubisse heas füüsilises vormis lihaseline kindla hoiakuga föderaalagent.

Võibolla vajas ka tema meelelahutust. Tagasitõrjumine ei heidutanud teda kindlasti ega paistnud teda isegi vaevavat. Üks neist meestest, kes mõtlevad alati, et kontroll on nende käes. Charlotte oletas, et see oli föderaalagendi puhul oluline, kuid joomakaaslase juures tarbetu.

„Mida te joote?” küsis Greg.

„Chardonnayd. Ja teie?” Charlotte noogutas peaaegu tühjendatud pindise klaasi poole. „Mida te jõite?”

„Vihjate, et ma olen täna õhtuks lõpetanud?”

„Peaksite olema.”

Mees naeris. „Te olete otsekohene.” Ta ajas end sirgemaks. „Okei. Ma *jõin* Heineckeni, millest viimane on mu klaasis ja soe. Mu semu Brody peaks mulle veel ühe pindi tooma.”

„Brody on ...”

„Brody Hancock. Ta on see pikk mees, kes ei too mulle mu õlut.”

Charlotte'i pea muutus tühjaks, aga tal oli tunne, et peaks Brody Hancocki nime tundma. „Kas Brody on samuti föderaalagent?”

„Ta on USA välisministeeriumi Londonis baseeruva diplomaatilise turvateenistuse agent, hiljuti abiellunud homse peigmehe ainsa õega. Te ju teate seda, eks ole? Homset pulma? Te ei ole ometi kontvõõras, ega ju?”

„Ma tean pulmadest. Mina ei ole kontvõõras.” Pigem vastupidi, mõtles ta. Pigem see, kes jooksis pulmadest minema. „Kas teie olete ka diplomaatilise turvateenistuse agent?”

Mees kortsutas kulmu. „Kas ma ei öelnud seda?”

„Te tunnistasite, et olete föderaalagent, kui ma teie nime ära tundsin. Ma ei teadnud, mis laadi föderaalagent. Me ei jõudnud detailideni, kui ma mõistsin, et te võite olla relvastatud.” Charlotte'il oli tunne, nagu kaevaks ta enda jaoks sügavat, sügavat auku. „Miks ma ei leia siit agent Hancocki teid otsimas?”

Greg naaldus vastu pingi seljatuge, mida nad jagasid. „Pole viga. Küll ta mu üles leiab.”

„Ma loodan,” sõnas Charlotte poolvaikselt.

„Te olete pinges, Charlotte. Lõõgastuge. Täna on õhtu enne vaikeset inglise pulma.”

Otsekui see peaks teda rahustama. „Õhtul enne pulmi juhtub tihti halbu asju.”

„See on küll tume vaatenurk,” märkis Greg ilmselgelt lõbustatult. „Alustame uuesti. Ma kutsun teid Charlotte’iks ja te lõpetate muretsemise, kas ma olen relvastatud ja purjus. Okei? Lüües *reset-nuppu* ...” Ta vakatas, et haigutust alla suruda. „Mida te elatise teenimiseks teete, Charlotte?”

„Olen merearheoloog. Ma olen Samantha Bennetti nõbu.”

„Meie tulevase pruudi. Siis veresugulane?”

„Tegelikult on ta mu teise sugupõlve nõbu. Meie vanaisad olid vennad.”

„Mõlemad nüüd surnud?”

Charlotte noogutas. „Nad surid teineteisest kaheksateistkümmene kuu vahega, mu vanaisa Max esimesena, seejärel Harry. Mõlema naised surid enne neid. Harry oli maadeuurija ja seikleja. Max – nojah, Max polnud maadeuurija ja seikleja. Ta organiseeris Harry ekspeditsioone ja seesugust.”

„Noorem vend?”

„Kaks aastat. Mõlemad elasid üheksakümnendatesse aastatesse. Kui nad veel elaksid, oleksid ka nemad pulmas.” Charlotte tõstis oma veiniklaasi, kasutades võimalust langetada pilk Gregi vöökohale. Ta ei näinud ikkagi mingit tõendit relvast. „Bennettid on homme hästi esindatud.”

Greg kummardus tema poole. „Mul ei ole midagi selle vastu, et te mind jõllitate, kuid võite need kahtlused minema heita. Ma ei kavatse kedagi tulistada ja ma ei ole purjus.”

„Loendamatute joomarite viimased sõnad, enne kui nad oimetult laua alla kukuvad.”

Greg naeris, mitte reaktsioon, mida Charlotte oma ausa märkuse peale oleks oodanud. „Ma teadsin, et tegin õigesti, kui teie kõrvale istusin,” ütles ta. „Nägin teid sisse tulemas ja otsustasin, et te olete siin kõige ilusam ja kõige suuremas pinges isik, kes vajab lohutamist.”

See oli meelelahutus, mida ta vajas, mitte lohutamine. „Ma alles saabusin Edinburghist.”

„On teil aimu, miks seda hääldatakse *Edinboro*? Miks ei hääldata *burgh'i*, nagu see on *Pittsburgh'i* puhul?” Greg ei oodanud vastust, vaid haaras selle asemel oma klaasi ja kummutas viimase õllesõõmu alla. Ta tegi grimassi. „Ma lasin sel soojaks minna. See on halb. Olen mängust väljas. Mis te arvate, kus on minu värske pint?”

„Ikka veel kraanis, loodan ma,” vastas Charlotte.

„Kas te kavatsete mulle rääkida, miks te nii pinges olete? Kas teil oli Edinburghist siiasaamisel probleeme?”

„Probleeme mitte. See oli lihtsalt pikk rongisõit.” Ta oli pidevalt tundnud tungi oma rongilt maha hüpata ja Edinburghi naasta. Aga ta polnud seda teinud ja nüüd oli ta siin, ajades Greg Rawlingsiga tühja juttu. „Ma lõdvestun klaasi veiniga ja lähen varakult voodisse.”

„Kus?”

„Ma ei taipa, kuidas see teie asi on.”

Mees kehitas õlgu. „Ei olegi. Arendan praegu lihtsalt sõbralikku vestlust. Ma peatun siin, pubis. Mu tuba on trepist otse üles. Brody ja Heather – see tähendab, tema naine – peatuvad pulmahotellis. Heather on homme pulmapeol. Kuid te teate seda, eks ole?”

Pulmapidu. Charlotte hingas sisse, surudes paanikahoo tagasi. „Ma ei ole Heatheriga kohtunud, aga jah, ma tean, kes ta on ja et ta on üks Samantha pruutneitsitest.”

„Te ise ei ole pulmas, ega ju?”

Charlotte ei vastanud kohe. Ta uuris privaatset ruumi, kuid ei näinud kedagi, keda ta tundis. Pidur hakkas nüüd maha käima, ainult käputäis külalisi istus tosinkonnas lauas või seisis, joogid käes. Samantha oli teda rahustanud, et see on lihtne mitteametlik kogunemine sõpradele ja perekondadele, kes on saanud pulma New Englandist, Floridast, Šotimaalt ja Londonist. Polnud mingit peaproovi. Polnud erilist tähtsust, et Charlotte saabuks varakult, peaasi, et ta on õigeaegselt kohal homme pulmade ettevalmistamisel ja tseremoonial. Ta oli saatnud Samanthale Oxfordi raudteejaamast sõnumi, andes talle teada, et ta on saanud. Ta oli tunnetanud oma nõo kergendustunnet.